

[Lysholt Hansen.]

på dette lille område kan være ligestillet fra den kommende sommer.

Undervisningsministeren (Hvidberg): I anledning af det spørgsmål, det ærede medlem hr. Lysholt Hansen har fremført, hvorvidt jeg vil foranledige, at der for landsby-skolens elever åbnes adgang til fribefordring på ferierejser, i lighed med hvad der er tilfældet for skolesøgende børn i byerne, vil jeg gerne fremføre følgende oplysninger.

Reglerne for fribefordring på ferierejser har, siden bevillingen af fribefordring for skoleelever i 1912 overførtes fra finansministeriet til undervisningsministeriet, været genstand for en stadig udvidelse, kun afbrudt af restriktionerne under og efter den nazistiske besættelse af Danmark. I 1912 var der adgang til fribefordring på ferierejser for børn fra København, Frederiksberg, Aarhus, Odense, Aalborg, Randers og Horsens. I 1926 udvidedes denne adgang til at gælde børn fra alle byer med over 10 000 indbyggere, og efter at nogle københavnske omegnskommuner i 1934 var taget med, nåede man i 1936 frem til den nugældende ordning, hvorefter fribefordring på ferierejser ydes børn af ubemidlede forældre fra for det første København med en række omegnskommuner, for det andet alle købstæder, for det tredje visse landdistrikter med bymæssig bebyggelse, der grænser op til købstæder, som har stedtillæg. Så er der egentlig blot sket det, at man i takt med hovedstadens udvidelse har medtaget flere omegnskommuner.

I 1946—47 har undervisningsministeriet modtaget henvendelser fra De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og fra Landsforeningen af Forældreråd og Skolekommissioner om, at reglerne måtte blive udvidet til også at gælde landkommunerne. Jeg vil gerne sige, at undervisningsministeriet har været og er principielt velvilligt indstillet overfor denne tanke, men man har hidtil måttet opgive gennemførelse af denne udvidelse af reglerne af finansielle grunde, idet en udvidelse som den ønskede vil blive ret bekostelig. Merudgiften i 1948 beregnedes til mindst godt 1 mill. kr. Det kan endelig nævnes, at der efter de gældende fribefordringsregler er adgang for skolerne til en gang årlig med een klasse at foretage en skolerejse, og at denne adgang ligesom også adganger til fribefordring ved skoleskovture

og ved rejser til sommerlejre tilkommer børn fra by og land på lige fod.

Lysholt Hansen: Jeg takker den højtærede undervisningsminister for redegørelsen, som dog desværre ikke gav landsbybørnene ret meget håb. Jeg håber dog alligevel på et initiativ. Jeg vil gerne have lov til at stille et lille tillægsspørgsmål, nemlig om den tilladelse, som er givet foreningen „Norden“ til, at den i henhold til § 4 i cirkulæret kan få adgang til at rejse med børn fra landsbyerne, også vil komme til at gælde for andre organisationer, der arrangerer rejser af tilsvarende karakter.

Undervisningsministeren (Hvidberg): Jeg tør ikke besvare spørgsmålet absolut bekræftende, fordi jeg må undersøge de enkelte tilfælde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Johs. Christiansen* til forsvarsministeren.

Hvornår vil ministeren afgive meddelelse om den militære tjenestetids længde?

Johs. Christiansen: Der synes jo nu at være skred i visse ting, der har med det stillede spørgsmål at gøre. Det kan vel næppe heller siges at være for tidligt. To gange i løbet af 14 dage, nemlig den 31. oktober og den 12. november, afgav den højtærede forsvarsminister her i tinget forsikring om, at han meget snart ville afgive meddelelse angående gennemførligheden af 18 måneders tjenestetid. Det ville, for at bruge ministerens egne ord, ske indenfor en meget begrænset tidsfrist. Nu bør det ikke overses, at ministeren allerede da havde haft $\frac{3}{4}$ år til at overveje sagen i. De 18 måneders tjenestetid var som bekendt en af de velsignelser, man vendte hjem med fra Atlantrådets program møde i Lissabon i januar 1952. Der kan i almindelighed, når man ellers vil anstrenge sig en smule, overvejes en masse i løbet af en 9—10 måneder. Der burde vel i og for sig også være truffet en afgørelse indenfor denne tidsfrist. Trods ministerens gentagne forsikringer sidste efterår er der gået 3—4 måneder, uden at ministeren har ladet høre fra sig. Vi har tit nok bebrejdet regeringen, i første række den ansvarlige forsvarsminister, at man ikke allerede i Lissabon på linie med Norge lod de øvrige Atlantpagt-